

ТРЕЋЕ ОДЕЉЕЊЕ

ПРЕДМЕТ ДРАГИ ПЕТРОВИЋ против СРБИЈЕ

(Представка број 80152/12)

ПРЕСУДА

СТРАЗБУР

20. октобар 2015. године

*Ова пресуда је правоснажна али може бити предмет редакцијских
измена.*

У предмету Драги Петровић против Србије,
Европски суд за људска права (Треће одељење), на заседању већа у саставу:

Valeriu Grițco, *председник,*

Branko Lubarda,

Mārtiņš Mits, *судије*

и Maridalena Tsirlī, *заменик секретара одељења,*

После већања на затвореној седници 29. септембра 2015. године,

Доноси следећу пресуду, која је усвојена тог дана:

ПОСТУПАК

1. Предмет је формиран на основу представке (број 80152/12) против Србије које је Суду поднео према члану 34. Конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту: „Конвенција“) српски држављанин, господин Драги Петровић (у даљем тексту: „подносилац представке“), 10. децембра 2012. године.

2. Подносиоца представке заступао је господин Н. Антић, адвокат из Владичиног Хана. Владу Србије (у даљем тексту: „Влада“) заступао је њен заступник, госпођа В. Родић.

3. Представка је 28. августа 2013. године прослеђена Влади.

4. Влада је ставила примедбу на разматрање представке од стране Одбора. Пошто је размотрио ову примедбу, Суд је одбацује.

ЧИЊЕНИЦЕ

I. ОКОЛНОСТИ ПРЕДМЕТА

5. Подносилац представке рођен је 1944. године и живи у Владичином Хану.

6. Подносилац представке је био запослен у “ДППК Делшес”, друштвеном предузећу из Владичиног Хана (у даљем тексту: „дужник“).

7. Општински суд у Владичином Хану је 7. октобра 2003. године, 28. јануара 2004. године и 21. септембра 2004. године наложио дужнику да подносиоцу представке исплати одређене износе на име заосталих зарада, доприноса за социјално осигурање и трошкова поступка.

8. Ове пресуде постале су правоснажне 6. новембра 2003. године, 15. марта 2004. године и 26. октобра 2004. године.

9. Општински суд у Владичином Хану је 12. августа 2011. године, 2. септембра 2011. године и 17. августа 2011. године донео решења о извршењу у вези са наведеним пресудама.

10. Првостепени суд у Врању је 6. марта 2013. године, поступајући сада као извршни суд уместо Општинског суда у Владичином Хану, утврдио, у вези са пресудама од 28. јануара 2004. године и 21. септембра 2004. године, да дужник нема имовину на којој би се извршење могло спровести и затражио од подносиоца представке да предложи нови попис дужникове имовине у року од 45 дана. Наведени суд је такође упозорио подносиоца представке да ако то не учини, или ако се за време новог пописа не утврди никаква имовина, суд може да одлучи да обустави извршни поступак.

11. Подносилац представке није предложио нови попис дужникове имовине, па је одлуком Првостепеног суда у Врању од 10. маја 2013. године извршни поступак обустављен у односу на пресуде од 28. јануара 2004. године и 21. септембра 2004. године.

12. Извршни поступак покренут 7. октобра 2003. године на основу пресуде Општинског суда у Владичином Хану настављен је и још је у току.

II. РЕЛЕВАНТНО ДОМАЋЕ ПРАВО

13. За релевантно домаће право, види *Р. Качапор и друге подносиоце представки против Србије*, бр. 2269/06, 3041/06, 3042/06, 3043/06, 3045/06 и 3046/06, ст. 57-82, 15. јануар 2008. године; *Влаховић против Србије*, број 42619/04, ст. 37-47, 16. децембар 2008. године; *Црнишанин и други против Србије*, бр. 35835/05, 43548/05, 43569/05 и 36986/06, ст. 100-104, 13. јануар 2009. године; *Адамовић против Србије*, број 41703/06, ст. 17-22, 2. октобар 2012. године; и *Маринковић против Србије* (одлука), број 5353/11, ст. 26-29. и ст. 31-44, 29. јануар 2013. године.

ПРАВО

I. НАВОДНА ПОВРЕДА ЧЛАНА 6. КОНВЕНЦИЈЕ И ЧЛАНА 1. ПРОТОКОЛА БРОЈ 1

14. Подносилац представке притуживао се због пропуста Тужене државе да изврши правоснажне пресуде донете у његову корист против дужника. Ову притужбу треба разматрати у оквиру члана 6. Конвенције и члана 1. Протокола број 1, који у релевантном делу гласе како следи:

Члан 6. став 1.

„Свако, током одлучивања о његовим грађанским правима и обавезама или о кривичној оптужби против њега, има право на правичну и јавну расправу у разумном року пред независним и непристрасним судом, образованим на основу закона.“

Члан 1. Протокола број 1

„Свако физичко и правно лице има право на неометано уживање своје имовине. Нико не може бити лишен своје имовине, осим у јавном интересу и под условима предвиђеним законом и општим начелима међународног права.

Претходне одредбе, међутим, ни на који начин не утичу на право државе да примењује законе које сматра потребним да би регулисала коришћење имовине у складу с општим интересима или да би обезбедила наплату пореза или других дажбина или казни.“

А. Допуштеност

1. Исцрпеност домаћих правних лекова

15. Влада је изнела да је подносилац представке пропустио да прописно исцрпи домаће правне лекове у извршењу пресуда од 28. јануара 2004. године и 21. септембра 2004. године пошто није предложио нови попис дужникове имовине.

16. Подносилац представке је тврдио да је поступио у складу са захтевом исцрпености.

17. Суд примећује да је подносилац представке имао пресуде донете у његову корист које су биле правоснажне и извршне и за чије су извршење били одговорни органи. У начелу, када подносилац представке, као што је овај, добије правоснажну пресуду против субјекта под контролом државе, он или она морају само да поднесу захтев за извршење те пресуде надлежном суду или, у случају поступка ликвидације или стечаја против дужника, да своја потраживања пријаве управи дужника (види *Лолић против Србије*, број 44095/06, став 26, 22. октобар 2013. године). С обзиром да је подносилац представке у овом случају то учинио, Суд сматра да је подносилац представке правилно исцрпео редовне домаће правне лекове које је имао на располагању и да није морао да исцрпи даље правне лекове. Сходно томе, примедба Владе мора се одбацити.

2. Злоупотреба права на представку

18. Влада је даље тврдила да је подносилац представке злоупотребио право на представку тиме што Суду није доставио све чињенице релевантне за његову притужбу. Посебно, подносилац

представке пропустио је да обавести Суд да је могао да предложи нови попис дужникове имовине.

19. Подносилац представке ту чињеницу није оспорио, али је сматрао да је она небитна.

20. Суд подсећа да се представка може одбацити као злоупотреба права на појединачну представку у оквиру значења члана 35. став 3 (а) Конвенције ако је, између осталих разлога, познато да се она заснива на лажним информацијама (види *Gross против Швајцарске* [ВВ], број 67810/10, став 28, ЕЦХР 2014; и *S.A.S. против Француске* [ВВ], број 43835/11, став 67, ЕЦХР 2014) или ако су значајне информације и документи намерно изостављени, било да су били познати од почетка или када је током поступка дошло до значајног развоја нових догађаја (види *Predescu против Румуније*, број 21447/03, ст. 25-27, 2. децембар 2008. године; и *Таталовић и Ђекић против Србије* (одлука), број 15433/07, 29. мај 2012. године). Непотпуне и према томе обмањујуће информације могу представљати злоупотребу права на представку, посебно ако се информације о којима је реч односе на саму суштину предмета, а за пропуст да се те информације саопште није дато довољно објашњење (види *Predescu*, цитирана у горњем тексту, ст. 25-26; и *Коматиновић против Србије* (одлука), број 75381/10, 29. јануар 2013. године).

21. Ако се вратимо на предметни случај, Суд примећује да се од подносиоца представке није тражило да захтева нови попис имовине у извршном поступку (види став 17. у горњем тексту). Сходно томе, његов пропуст да то учини није био значајна информација која се односила на саму суштину његовог предмета. У тим околностима, Суд сматра да нема основа да закључи да је подносилац представке злоупотребио право на појединачну представку.

3. Закључак

22. Суд сматра да представка није очигледно неоснована у оквиру значења члана 35. став 3 (а) Конвенције. Он даље сматра да није ни недопуштена по неком другом основу. Она се према томе мора прогласити допуштеном.

Б. Основаност

23. Суд примећује да је често утврђивао повреде члана 6. став 1. Конвенције и/или члана 1. Протокола број 1 уз Конвенцију у предметима који покрећу питања слична онима у предметном случају (види *Р. Качапор и други*, цитирана у горњем тексту, ст. 115-116 и 120; *Црнишанин и други*, ст. 123-124 и 133-134; и *Адамовић*, цитирана у горњем тексту, став 41).

24. Пошто је размотрио сав материјал који му је достављен, Суд сматра да Влада није истакла ниједну чињеницу или аргумент који би могли да га убеди да у овом предмету донесе другачије закључке. Према томе, дошло је до повреда члана 6. став. 1. Конвенције и члана 1 Протокола број 1.

II. ПРИМЕНА ЧЛАНА 41. КОНВЕНЦИЈЕ

25. Члан 41. Конвенције прописује:

„Када Суд утврди прекршај Конвенције или протокола уз њу, а унутрашње право Високе стране уговорнице у питању омогућава само делимичну одштету, Суд ће, ако је то потребно, пружити правично задовољење оштећеној странци.“

A. Штета и трошкови

26. Подносилац представке тражио је да се држави наложи да му из сопствених средстава исплати: (i) износе досуђене правоснажним пресудама донетим у његову корист; и (ii) 2.000 евра (ЕУР) на име нематеријалне штете и трошкова насталих пред Судом.

27. Влада је оспорила ове захтеве.

28. С обзиром на повреде утврђене у овом предмету и на сопствену праксу (*Р. Качапор и друге подносиоце представки*, цитирана у горњем тексту, ст. 123-26, и *Црнишанин и други*, цитирана у горњем тексту, став 139.), Суд сматра да се захтеви подносиоца представке за исплату материјалне штете у вези са плаћањем преосталог дуга према пресуди морају прихватити. Влада према томе мора да подносиоцу представке исплати суме досуђене правоснажним домаћим пресудама донетим 7. октобра 2003. године, 28. јануара 2004. године и 21. септембра 2004. године, умањене за износе који су већ исплаћени у односу на наведене пресуде.

29. У погледу нематеријалне штете, Суд сматра да је подносилац представке претрпео одређени нематеријални губитак због повреда Конвенције утврђених у овом предмету. С обзиром на његову праксу (*Стошић против Србије*, број 64931/10, ст. 66-68, 1. октобар 2013. године), Суд подносиоцу представке досуђује 2.000 евра. Овај износ треба да покрије нематеријалну штету и трошкове.

B. Затезна камата

30. Суд сматра да је примерено да затезна камата буде заснована на најнижој каматној стопи Европске централе банке уз додатак од три процентна поена.

ИЗ ТИХ РАЗЛОГА, СУД, ЈЕДНОГЛАСНО,

1. *Проглашава* представку допуштеном;
2. *Утврђује* да је дошло до повреде члана 6. Конвенције и члана 1. Протокола број 1;
3. *Утврђује*
 - (а) да Тужена држава исплати подносиоцу представке, из сопствених средстава и у року од три месеца, суме досуђене правоснажним домаћим пресудама од 7. октобра 2003. године, 28. јануара 2004. године и 21. септембра 2004. године, умањене за износе који су можда већ исплаћени по овом основу;
 - (б) да Тужена држава исплати подносиоцу представке, у истом периоду, 2.000 евра (две хиљаде евра) на име нематеријалне штете и трошкова, заједно са порезом који се може наплатити подносиоцу представке, који ће се претворити у локалну валуту, по курсу важећем на дан измирења;
 - (в) да по истеку горе наведена три месеца до исплате, треба платити обичну камату на горе наведене износе по стопи која је једнака најнижој каматној стопи Европске централне банке у законском периоду уз додатак од три процентна поена;

Састављено на енглеском језику и достављено у писаној форми на дан 20. октобра 2015. године, у складу са правилем 77 ст. 2. и 3. Пословника Суда.

Marialena Tsirli

Valeriu Grițco

Заменик секретара

Председник